

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **P. Š.**, zast. Mgr. Lubomírem Kazdou, advokátem se sídlem Půtova 1219/3, 110 00 Praha 1 – Nové Město, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 26. 9. 2013, č. j. KUJI 65292/2013, sp. zn. ODSH 1059/2013 Pe,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina, ze dne 26. 9. 2013, č. j. KUJI 65292/2013, sp. zn. ODSH 1059/2013 Pe bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 8. 2013, č. j. MMJ/OD/13451/2013-6 JID: 99389/2013/MMJ, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil porušením ust. § 123c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že porušil povinnost odevzdat ve stanovené zákonné lhůtě řidičský průkaz. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ust. § 46 s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 4.000 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, s odkazem na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě ze dne 4. 11. 2013 doručené Krajskému soudu v Brně dne 5. 11. 2013 žalobce namítá, že podstatou jeho tvrzení je stanovisko, že je nepřipustné (resp. nemožné) uplatnit právo na odklad výkonu rozhodnutí dle ust. § 83 zákona o přestupcích, a to v okamžiku, kdy bylo pravomocně rozhodnuto o přestupku dle ust. § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, spočívajícím v nesplnění povinnosti odevzdat řidičský průkaz. Současně žalobce brojí proti postupu v předcházejícím řízení, když mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces poté, co požadoval přerušení řízení. Správní orgán podle názoru žalobce došel k uvážení o nesplnění povinnosti k odevzdání řidičského průkazu, aniž by reflektoval veškerý postup a stanoviska žalobce. Žalobce uvádí, že řidičský průkaz odevzdal v nejbližší možné době po doručení usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie kraje Vysočina.

Žalobce namítá, že argumentace žalovaného je povšechná a nepřesvědčivá. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalobce spatřuje například ve stanovení neuskutečnitelné podmínky, když správní orgán uvedl, že *„odvolatel povinnost odevzdat řidičský průkaz prokazatelně nesplnil v období od 22. 3. 2013 do 25. 6. 2013, a proto správní orgán dne 20. 6. 2013 vydal příkaz o uložení pokuty.“* Za vadnou žalobce považuje rovněž konstrukci správního orgánu o vyvinění (na str. 4, 2. odstavec), neboť se jednalo o pozastavení (sistaci) pravomocného rozhodnutí poté, co požádal o odklad výkonu rozhodnutí v souladu s ust. § 83 zákona o přestupcích. Neudržitelným žalobce spatřuje i předpoklad, že *„skutečnosti týkající se odkladu výkonu rozhodnutí jsou pro daný případ právně irelevantní a že na řízení o námitkách dle § 123f zákona o silničním provozu ust. § 83 odst. 1 zákona o přestupcích nedopadá.“* Žalobce namítá, že podání žádosti o odklad rozhodnutí nelze chápat jako obranu proti bodovému hodnocení, ale jako obranu proti zcela konkrétní sankci dle ust. § 46 zákona o přestupcích, s tím, že žaloba nesměřovala proti postupu Magistrátu města Jihlavy, nýbrž proti policejním orgánům. Žalobce současně dovozuje, že neúspěchem ve věci revize původního blokového řízení došlo v dalším řízení u správního orgánu k realizaci sankcionované povinnosti odevzdat řidičský průkaz, namítá však, že jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný se těmito skutečnostmi nezabývaly. V této souvislosti žalobce poukazuje na rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48. Z rozhodnutí žalovaného podle žalobce rovněž není zřejmé, jakým způsobem se vypořádal s ostatními písemnostmi ve spisu (např. výzva k odevzdání řidičského průkazu ze dne 8. 4. 2013, žádost o odklad výkonu rozhodnutí ze dne 10. 4. 2013, stanovisko ze dne 3. 5. 2013, usnesení o nevyhovění žádosti – zastavení řízení ze dne 10. 5. 2013).

Žalobce namítá, že správní orgán nereflektoval, že žalobce svou procesní aktivitou v podání žádosti o odklad výkonu rozhodnutí sledoval systaci povinnosti odevzdání řidičského průkazu, když současně nebylo v jeho zájmu přivodit stav odpovědnosti za přestupek podle ust. § 46 zákona o přestupcích. Má za to, že systace povinnosti odevzdání řidičského průkazu byla jeho subjektivním právem, které mu nebylo možné odepřít jinak než v mezích zákona. V daném případě však bylo upření práva realizováno na základě nesprávného právního názoru. Žalobce namítá, že správní orgán sankcionuje stav porušení hmotně právní normy poté, co žalobce řádně a včas podal návrh na odklad výkonu rozhodnutí.

Podle názoru žalobce je zřejmé, že správní orgány nebyly sto oddělit porušení hmotně právní normy, jež je vyjádřena skutkovou podstatou přestupku, a procesní rovinu obrany žalobce i právní konstrukce bodového systému. Žalobce namítá, že pokud by se správní orgán řádně zabýval jádrem argumentace žalobce, zjistil by, že žalobce podal návrh na odklad ve věci hmotně právního předpisu, nikoli procesně právního předpisu. Na tomto základě postavené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce konečně dovozuje, že odmítnutí podané žádosti o odklad výkonu rozhodnutí bylo účelové a že vychází z nesprávného právního posouzení.

Na základě shora uvedeného žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a aby žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 23. 12. 2013 uvádí, že žalobce většinou žalobních námitek směřuje vůči tomu, že mu nebyl přiznán odklad výkonu rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. K tomu žalovaný uvádí, že řízení o námitkách bylo pravomocně ukončeno s tím, že námitky žalobce byly zamítnuty a záznam 12 bodů byl potvrzen. Rozhodnutí o námitkách nabylo právní moci dne 20. 3. 2013 a dne 21. 3. 2013 uplynula zákonem stanovená lhůta k odevzdání řidičského průkazu, žalobce přitom tuto povinnost prokazatelně v období od 22. 3. 2013 do 25. 6. 2013 nesplnil. Žalovaný má za to, že povinnost odevzdat řidičský průkaz včetně lhůty k odevzdání stanovuje přímo zákon o silničním provozu, a správní orgán nemá žádnou možnost tuto povinnost ani lhůty jakkoliv měnit. Žalovaný konstatuje, že správní řízení o námitkách nestanovuje žádnou povinnost odevzdat řidičský průkaz, pouze ověřuje stav, zda záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče je proveden správně. Povinnost odevzdat řidičský průkaz žalobci vznikla z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, nikoli na základě rozhodnutí o námitkách proti záznamům bodů, toto řízení pouze přerušilo běh lhůty k odevzdání řidičského průkazu. Pozbytí řidičského oprávnění z důvodu dosažení 12 bodů nelze podle názoru žalovaného dle ust. § 83 zákona o přestupcích odložit, jelikož k pozbytí řidičského oprávnění dochází ze zákona, nikoliv na základě rozhodnutí. Dále žalovaný uvádí, že řízení o námitkách se řídí silničním zákonem a správním řádem, nikoliv zákonem o přestupcích. Pokud žalobce napadá argumentaci žalovaného, že žalobce povinnost odevzdat řidičský průkaz prokazatelně nesplnil v období od 22. 3. 2013 do 25. 6. 2013, a proto správní orgán dne 20. 6. 2013 vydal příkaz o uložení pokuty, žalovaný uvádí, že správní orgán prvního stupně měl právo v období od 22. 3. 2013 do 25. 6. 2013 kdykoliv s řidičem, který povinnost odevzdat řidičský průkaz neplní, zahájit správní řízení ve věci spáchání přestupku. Žalovaný připouští, že spojka „a proto“ není v tomto případě zcela ideálně zvolena, jelikož klade důraz

na datum 20. 6. 2013, přestože toto datum není pro řízení rozhodný, správní orgán mohl řízení zahájit kdykoliv v období, kdy prokazatelně svoji povinnost neplnil. S ohledem na uvedené skutečnosti správní orgán postupoval v souladu se zákonem.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná, a navrhuje, aby byla zamítnuta.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce uvádí, že žalovaný přehlédl jádro jeho argumentace, totiž věcné posouzení procesní roviny, tj. zápis bodového hodnocení řidičů a podání námitek jako jedné roviny případu, a vedle toho na věc dopadající porušení hmotně právní normy jako druhé roviny. Žalobce namítá, že žalovaný přehlíží existenci a relevanci pravomocného rozhodnutí ze dne 1. 8. 2013, č. j. MMJ/OD/13451/2013, proti němuž směřoval návrh na odklad výkonu rozhodnutí. Ve zbývající části repliky žalobce setrvává na své žalobní argumentaci vyjádřené v žalobě.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Dne 29. 8. 2012 bylo žalobci doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů, s výzvou, aby nejpozději do 5 pracovních dnů od doručení odevzdal řidičský průkaz. Dne 5. 9. 2012 podal žalobce proti záznamu bodů námitky. Dne 18. 2. 2013 bylo vydáno rozhodnutí, kterým byly námitky proti záznamu bodů zamítnuty. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 3. 2013.

Dne 20. 6. 2013 správní orgán prvního stupně vydal příkaz, proti kterému podal žalobce včasný odpor.

Dne 26. 6. 2013 žalobce odevzdal řidičský průkaz.

V reakci na podaný odpor správní orgán prvního stupně nařídil ústní jednání na den 1. 8. 2013 v 09:00 hod. Ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce, za účasti jeho právního zástupce a v jeho průběhu byl proveden důkaz listinou – výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 1. 8. 2013 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MMJ/OD/13451/2013-6 JID: 99389/2013/MMJ, proti kterému žalobce podal včasné odvolání. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 9. 2013, č. j. KUJI 65292/2013, sp. zn. ODSH 1059/2013 Pe, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Soud vychází z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Soud úvodem konstatuje, že se žalobcem bylo vedeno řízení pro přestupek podle ust. § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, kterého se žalobce měl dopustit tím, že porušil ust. § 123c odst. 5 zákona o silničním provozu, tj. porušil povinnost odevzdat ve stanovené zákonné lhůtě řidičský průkaz.

Podle ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.

Podle ust. § 123c odst. 5 zákona o silničním provozu řidič, který pozbyl odbornou způsobilost podle odstavce 3, je povinen výzvu podle odstavce 3 splnit.

Podle ust. § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu podá-li řidič námitky proti provedení záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odstavce 3 nabude právní moci.

Z výpisu z evidenční karty řidiče, který je součástí správního spisu, nepochybně vyplývá, že žalobce dne 22. 3. 2013 pozbýl řidičské oprávnění, a to v důsledku uplynutí lhůty pěti pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení, s tím, že tato lhůta byla přerušena ode dne doručení námitek proti provedení záznamu bodů, do dne, v němž rozhodnutí o námitkách nabylo právní moci. Rozhodnutí o námitkách, kterým byly námitky žalobce zamítnuty, nabylo právní moci dne 20. 3. 2013 a dne 21. 3. 2013 doběhla žalobci zákonem stanovená lhůta k odevzdání řidičského průkazu.

Mezi stranami není sporné, že žalobce řidičský průkaz ve lhůtě do 21. 3. 2013 neodevzdal, a že tak učinil až dne 26. 6. 2013. Žalobce má však za to, že správní orgány dospěly k závěru o nesplnění povinnosti odevzdat řidičský průkaz, aniž by reflektovaly procesní kroky žalobce předcházející jeho odevzdání. Této námitce soud nemohl přisvědčit.

Jak vyplývá z žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný se k námitkám žalobce dostatečným způsobem vyjádřil (viz str. 3 a 4 rozhodnutí), a to jak k namítané nezákonnosti spočívající v nepřerušení řízení o námitkách do doby rozhodnutí soudu o žalobě směřující proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu přestupkového řízení, tak k jeho námitce spočívající v nevyhovění žádosti žalobce o odklad výkonu rozhodnutí ze dne 10. 4. 2013. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvedl, že rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 10. 5. 2013 bylo vydáno v souladu s právními předpisy a že povinnost odevzdat řidičský

průkaz včetně lhůty k odevzdání řidičského průkazu stanovuje přímo silniční zákon v § 123c odst. 5, a správní orgán nemá žádnou možnost tuto povinnost ani lhůtu jakkoliv měnit. Rovněž uvedl, že námitky proti usnesení o zastavení řízení o žádosti o odklad výkonu rozhodnutí měl žalobce možnost uplatnit v odvolání proti tomuto usnesení, čehož však nevyužil. Na jiném místě rozhodnutí žalovaný konstatoval, že podání žádosti o odklad výkonu rozhodnutí z důvodu podání žaloby nemá žádný vliv na povinnost odevzdat řidičský průkaz, která mu byla uložena ust. § 123c odst. 5 zákona o přestupcích. Vzhledem k tomu, že žalovaný měl za to, že lhůtu k odevzdání řidičského průkazu stanovenou zákonem není možné žádným způsobem měnit a že ani žádost o odklad výkonu rozhodnutí nemůže mít vliv na tuto povinnost žalobce, přičemž ohledně právního posouzení žádosti o odklad výkonu rozhodnutí odkázal na závěry vyplývající z usnesení o zastavení řízení ze dne 10. 5. 2013, bylo zjevně nadbytečné se argumentací žalobce zabývat do větších podrobností.

Pokud žalobce namítá, že účelem podání žádosti o odklad výkonu rozhodnutí byla sistace povinnosti odevzdání řidičského průkazu, soud stejně jako správní orgány tuto argumentaci neshledal důvodnou. Jak správně uvedl žalovaný, povinnost odevzdat řidičský průkaz vznikla žalobci přímo ze zákona (§ 123c odst. 5 zákona o silničním provozu), a to uplynutím pětidenní lhůty ode dne oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení, nikoli v důsledku vydání jakéhokoli rozhodnutí správního orgánu, jehož vykonatelnost by bylo možné odložit. Jedinou možností jak povinnost odevzdat řidičský průkaz oddálit, bylo podání námitek proti záznamu bodů včetně odvolání proti rozhodnutí o námitkách (srov. § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu), případně přiznání odkladného účinku žalobě podané proti tomuto rozhodnutí soudem. Účinným prostředkem k oddálení účinků dosažení 12 bodů však v žádném případě nemohlo být podání žádosti o odklad výkonu rozhodnutí ve smyslu ust. § 83 zákona o přestupcích tak, jak to učinil žalobce. Žádost o odklad výkonu rozhodnutí nemohla být úspěšná již z toho důvodu, že žalobce ji adresoval jinému správnímu orgánu, než který rozhodnutí, jehož vykonatelnost žalobce žádal odložit, vydal. Zatímco rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení, které bylo napadeno žalobou, a vůči kterému zřejmě žádost na odklad výkonu rozhodnutí směřovala, vydala Policie České republiky, žádost o odklad výkonu rozhodnutí žalobce adresoval Magistrátu města Jihlavy v reakci na zaslanou výzvu k odevzdání řidičského průkazu. Především se však povinnost vyhovět žádosti o odklad výkonu rozhodnutí ve smyslu ust. § 83 odst. 1 zákona o přestupcích (*Požádá-li účastník, který podal návrh na přezkoumání rozhodnutí o přestupku soudem, o odložení výkonu rozhodnutí, správní orgán jeho žádosti vyhoví.*) vztahuje pouze na rozhodnutí o přestupku, nikoli na rozhodnutí o žádosti na obnovu řízení (byť přestupkového). Zatímco důsledkem rozhodnutí o přestupku je jednak povinnost zaplatit pokutu, strpět zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, případně připsání bodů do bodového hodnocení řidiče, rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení o přestupku žádný z těchto následků nemá. Není tak zřejmé, čeho chtěl žalobce odkladem výkonu rozhodnutí ve své podstatě docílit. Zcela zmatečně potom vyznívají některé pasáže žaloby, z nichž vyplývá, že žalobce žádostí o odklad výkonu rozhodnutí nesměřoval vůči rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení, ale proti rozhodnutí o přestupku podle ust. § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, který je předmětem tohoto řízení (na str. 6 žaloby žalobce uvádí, že žádost o odklad výkonu rozhodnutí nelze chápat jako obranu proti bodovému hodnocení, nýbrž jako obranu proti zcela konkrétní sankci dle ust. § 46 zákona o přestupcích a v replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že návrh na odklad výkonu rozhodnutí podle ust. § 83 odst. 1 zákona o přestupcích směřoval vůči rozhodnutí o přestupku ze dne 1. 8. 2013, č. j. MMJ/OD/13451/2013). Tato argumentace nasvědčuje nepochopení samotného institutu odkladného účinku, jehož účelem není zabránit uložení sankce za přestupek do budoucna, ale odložit vykonatelnost sankce již uložené.

Obstát nemůže ani argumentace, že žalobce povinnost odevzdat řidičský průkaz realizoval dne 26. 6. 2013 v návaznosti na neúspěch ve věci revize původního blokového řízení, proti němuž směřoval žádostí o obnovu řízení (po doručení usnesení o odmítnutí žaloby Krajským soudem v Brně). Jak již soud konstatoval, povinnost odevzdat řidičský průkaz žalobci vznikla přímo ze zákona, a na tuto povinnost nemohly mít žalobcem prováděné procesní úkony (podání žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení, podání žádosti o odklad výkonu rozhodnutí) žádný vliv. Jedinou skutečností, která v případě žalobce ovlivnila běh lhůty k odevzdání řidičského průkazu, bylo řízení o námitkách proti záznamu bodů, které však bylo pravomocně ukončeno dne 20. 3. 2013. Pokud tedy žalobce v období od 22. 3. 2013 do 25. 6. 2013 povinnost odevzdat řidičský průkaz nesplnil, ačkoli byl dne 8. 4. 2013 k odevzdání opakovaně vyzván, je nepochybné, že tímto svým jednáním, resp. nečinností naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, ve vazbě na ust. § 123c odst. 5 zákona o silničním provozu. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani přesvědčení žalobce, že v řízení činil všechny kroky, aby jeho jednání nebylo možné považovat za nesplnění zákonné povinnosti. Jak totiž vyplývá z ust. § 3 zákona o přestupcích, k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Není tedy rozhodné, že měl žalobce za to, že postupuje tak, aby si svým jednáním nepřivodil odpovědnost za přestupek podle ust. § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, podstatné je, že mohl a měl vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem.

Pokud žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že „*odvolatel povinnost odevzdat řidičský průkaz prokazatelně nesplnil v období od 22. 3. 2013 do 25. 6. 2013, a proto správní orgán dne 20. 6. 2013 vydal příkaz o uložení pokuty*“, soud připouští, že tato věta není stylisticky zcela přesná, nic však nemění na tom, že žalobce skutečně v období od 22. 3. 2013 do 25. 6. 2013 nesplnil svou zákonnou povinnost, a z toho důvodu správní orgán prvního stupně zcela v souladu se zákonem zahájil správní řízení a následně vydal rozhodnutí o přestupku.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová